

မြသန်းစာဉ်

မှော်ရုံတောမှာ မောလှပြီ

စာရေးသူမှ စာဖတ်သူသို့

၁

မဂ္ဂဇင်း အသစ်တစ်စောင်က ကျွန်တော့်ကို အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည် တစ်ပုဒ် အရေးခိုင်းသည်။ သူတို့ မဂ္ဂဇင်းက ပန်းချီအနုပညာနှင့် ပတ်သက်သည့် မဂ္ဂဇင်း။

မဂ္ဂဇင်းက လစဉ်ထုတ်ရန် အစီအစဉ် ရှိပါသည်။ အနုပညာအရ ရော၊ စီးပွားရေးအရပါ။ အားကြိုးမာန်တက် လုပ်ကြမယ့် မဂ္ဂဇင်းဖြစ်သည်။ မည်သည့် ဝတ္ထုရှည်မျိုးမဆို တစ်ပုဒ် ရေးပေးရန် ပူဆာသည်။ ပထမတွင် ကိုယ်ပိုင်ဝတ္ထုရေးရန် ကျွန်တော် စိတ်ကူးသည်။ ရေးစရာ ဇာတ်လမ်း အချို့လည်း ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် မရေးချင်သေး။

ပန်းချီအနုပညာနှင့် ဆိုင်သည့် မဂ္ဂဇင်းဖြစ်၍ ပန်းချီအနုပညာနှင့် ပတ်သက်သည့် ဇာတ်လမ်းကိုရေးရန် ကျွန်တော် စိတ်ကူးရသည်။ ပန်းချီဆရာဂေါ်ဂင်၏ အကြောင်းကို အမှတ်ရသည်။ ပန်းချီဆရာ ဂေါ်ဂင်သည် ပြင်သစ်အမျိုးသား၊ နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာကြီး ဖြစ်သည်။ မူလက ပါရမီရွှေဈေးတွင် ရွှေဆိုင်ဖွင့်သည်။ ရွှေပွဲစားလုပ်သည်။ ထို့နောက် ရွှေပွဲစားအလုပ်ကို စွန့်ကာ ပန်းချီဆွဲသည်။ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ် ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက် ဘဝကို ခံယူသည်။ အိမ်ထောင်နှင့်ကွဲကာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တဟီတီကျွန်းတွင် အခြေချ တကျ သွားနေရင်း ပန်းချီဆွဲသည်။ တဟီတီကျွန်းမှာ ပင် သေသွားသည်။

ဂေါင်ဂင်သည် ဆန်းသစ်စိတ္တဇ ပန်းချီဂိုဏ်းကို ခေါင်းဆောင်သူများ ထဲတွင် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ။ ၁၉ ရာစုအကုန် ၂၀ ရာစုအစတွင် ဥရောပ (အထူးသဖြင့် ပြင်သစ်ပြည်) ၌ ရှေးရိုးအစဉ်အလာကို ဆန့်ကျင်သည့် “သူပုန်” ပန်းချီဆရာများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ။ သူတို့က ပန်းချီကို အမြင်အတိုင်း မရေး၊ ခံစားချက်အတိုင်း ရေးသည်။ ။ အရောင်သစ်များကို သုံးလာကြသည်။ ။ သင်္ကေတများကို ရေးလာကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ ပန်းချီကို ဆန်းသစ်ပန်းချီဟု ခေါ်ကြသည်။ ။ အချို့က စိတ္တဇပန်းချီဟု ခေါ်ကြသည်။ ။

သူတို့သည် နည်းသစ်ကို ရှာကြသည်။ ။ ဟန်သစ်ကို ရှာကြသည်။ ။ အရောင်သစ်ကို ရှာကြသည်။ ။ ပန်းချီသစ်ကို ရှာကြသည်။ ။ သူတို့တွေ့နေရသည်က နည်းဟောင်း၊ ဟန်ဟောင်း၊ အရောင်ဟောင်း၊ ပန်းချီဟောင်း။

သည် အဟောင်းတွေကို သူတို့ မကျေနပ်။ စင်စစ် သူတို့ တကယ်မကျေနပ် ဖြစ်နေသည် က ပန်းချီဟောင်းမဟုတ်၊ ဟန်ဟောင်းမဟုတ်၊ အရောင်ဟောင်းမဟုတ်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းဟောင်းမှ ရုန်းထွက် လိုကြသည်။ ။ ဤတွင် ပန်းချီ ဟန်သစ်ဖြင့် ပုန်ကန်ကြသည်။ ။ အရောင်သစ်ဖြင့် ပုန်ကန်ကြသည်။ ။ နည်းသစ်ဖြင့် ထွက်ပေါက်ရှာကြသည်။ ။

အနုပညာ ဟန်သစ်တစ်ရပ် ပေါ်လာခြင်းသည် တည်ဆဲလူ့အဖွဲ့အစည်းကို မကျေနပ်သဖြင့် လွတ်မြောက်ရန် လမ်းကိုရှာရာမှ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ အနုပညာသည် လူမှုဘဝကို အရောင်ဟပ်ပေသည်။ ။

ဂေါင်၏ အကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး ဆမ္မားဆက်မွန်က “လမင်းနှင့် ခြောက်ပဲနီ” ဟူသည့် အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုရေးဖူးသည်။ သူဝတ္ထုသည် လည်း ဖတ်၍ ကောင်းသည်။ ပန်းချီနှင့် ပတ်သက်သည့် မဂ္ဂဇင်းအတွက် ဝတ္ထုရှည် ရေးမည်ပြုသောအခါ ကိုယ်ပိုင် မရေးဖြစ်တော့၊ ဂေါင်၏ အကြောင်းကို ရေးမည်ဟု စိတ်ကူးရသည်။ ထို့ကြောင့် ဂေါင်၏ အကြောင်းကို ကျွန်တော် လိုက်ရှာကြည့်သည်။ Gorhan ရေးသည့် The Gold of their Bodies ဆိုသည့် စာအုပ်ကို သွားတွေ့သည်။

ဝတ္ထုက သွက်သည်။ ဖတ်၍ ကောင်းသည်။ အရေးလည်း ကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဝတ္ထုကို “မှော်ရုံတောမှာ မောလှပြီ” ဟူသော အမည်ကို ထိုမဂ္ဂဇင်းသို့ ပေးလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ထိုမဂ္ဂဇင်း မထွက်ဖြစ်ခဲ့။ ယနေ့ အထိလည်း မထွက်ဖြစ်သေး။ သို့ဖြင့် သစ္စာစာပေကို ကျွန်တော် ပေးလိုက်သည်။

သစ္စာစာပေက ထုတ်ရန် ကြော်ငြာသည်။

မူလက သစ္စာစာပေမှ ကျွန်တော့်ဝတ္ထု “ဒေါက်တာ မမိုးသူ” ကို ထုတ်ရန် ကြော်ငြာထားသည်။ စက္ကလည်း ကျပြီးပြီ။ သို့ရာတွင် “ဒေါက်တာ မမိုးသူ” ကို ကျွန်တော် မရေးဖြစ်သေး။

“ဒေါက်တာ မမိုးသူ” အစား “မှော်ရုံတောမှာ မောလှပြီ” ကို ပထမထုတ်ရန် သစ္စာစာပေနှင့် ဆက်၍ ညှိနှိုင်းရသည်။ သစ္စာစာပေကလည်း “ဒေါက်တာ မမိုးသူ” ကို ရွှေ့ဆိုင်း၍ ၎င်းအစား “မှော်ရုံတောမှာ မောလှပြီ” ဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေရန် သဘောတူသည်။

ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်က ပထမ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

၃

ဆမ္မာဆက်မွန်၏ “လမင်းနှင့် ခြောက်ပဲနီ” ဝတ္ထုနှင့် ဂေါ်ဟန်၏ “မှော်ရုံတောမှာ မောလှပြီ” ၂ အုပ်စလုံးသည် ဂေါ်ဂင်၏ ဘဝကို အခြေခံတည် ရေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။ “လမင်းနှင့် ခြောက်ပဲနီ” ဝတ္ထုတွင် ဇာတ်လိုက်ကို နာမည်ပြောင်းထားသည်။ ။ ဤစာအုပ်တွင် မူ ဂေါ်ဂင်၏ နာမည်ကို တိုက်ရိုက်သုံးထားသည်။ ။

“လမင်းနှင့်ခြောက်ပဲနီ” ဝတ္ထုတွင် ဆမ္မာဆက်မွန်က ဂေါ်ဂင်၏ အနုပညာသည် ဘဝကို အဓိက မဏ္ဍိုင်ပြု၍ ရေးသည်။ ။ “မှော်ရုံတောမှာ မောလှပြီ” ဝတ္ထုတွင် စာရေးဆရာက ဂေါ်ဂင်၏ အနုပညာသည် ဘဝကို သာမက သူပန်းချီ အယူအဆများကိုလည်း ထည့်ရေးသည်။ ။ (ဥပမာ- မျဉ်းဖြောင့်သည် အရောင်ဖြစ်သည် ဆိုသည့် အယူအဆ) ပြင်သစ် ကိုလိုနီဝါဒနှင့် ရန်ဖြစ်သော ဂေါ်ဂင်၏ ကိုလိုနီဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းကိုလည်း ဖော်ပြသည်။ ။ ကိုလိုနီဝါဒ၏ ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းမှု အောက်တွင် ဖိနှိပ်မှုအောက်တွင် ရောက်နေသည့် တဟီတီကျွန်းသား၊ လူမျိုးစုများ ဘက်မှ ဂေါ်ဂင် ရပ်တည်ပုံကို အလေးပေးသည်။ ။

ဤအချက်သည် “မှော်ရုံတောမှာ မောလှပြီ” နှင့် “လမင်းနှင့် ခြောက်ပဲနီ” တို့ ၏ ကွာခြားချက် ဖြစ်သည်။ ။

ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသည့် ပန်းချီနှင့် ပတ်သက်သည့် ကောက်နုတ်ချက် များ သည် မူရင်းစာအုပ်တွင် မပါပါ။ မြန်မာပြန်သူက ရှာဖွေ

ထည့်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဤစာအုပ်သည် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် အနေဖြင့်သာမက ပန်းချီဝါသနာပါသူ ပန်းချီကို စိတ်ဝင်စားသူတို့ အတွက် အထောက်အကူ ဖြစ်သင့်သလောက် ဖြစ်သည် ဆိုလျှင် မြန်မာပြန်ရကျိုး နပ်ပြီဟု ယူဆပါသည်။ ။

မြသန်းတင့်

ငါ့ကို စွပ်ချ ကဲ့ရဲ့တဲ့ လူတွေဟာ ယမ်းချီဆရာရဲ့ သဘာဝကို နားမလည်ကြဘူး။
ယမ်းချီဆရာတွေဟာ ကိုယ်ပြန်စေချင်တာကို သူများကို လိုက်အလုပ်မခိုင်းဘူး။
သူများပြန်စေချင်တာတွေကိုလဲ လိုက်မလုပ်ဘူး။

(ခင်စင်က ဇနီးသို့ ပေးစာ)

ပန်းချီဆိုင်ခန်းရှင် ပီယာမာရှန်းက သူ့ဖောက်သည် ဟောင်းကို ကြည့်၍ ပြုံးသည်။ ။

“ခင်ဗျား အရည်အချင်း ရှိတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ အပျော်တမ်း ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် အနေနဲ့ ခင်ဗျားလက်ရာတွေ ဟာလည်း အလွန်ကောင်းပါတယ်။ ဟဲ့ . . . ဟဲ့ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပန်းချီကား တွေကို ကျုပ်ဆိုင်မှာ တင်ပြီး ရောင်းပေးရတယ် ဆိုတာမျိုးကတော့ သိပ်မလွယ်ဘူး ထင်တယ် မစ္စတာဂေါင်”

“အေးလေ၊ ခင်ဗျားက ပန်းချီကားရောင်းဖို့ ဆိုင်ခန်းဖွင့်ထားတယ်။ ကျုပ်က ကျုပ်ပန်းချီကားကို ရောင်းပေးဖို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်ပြောတာဘာများ လွန်သလဲ”

ဂေါင်က အလုံးအဖန် ထွားထွား၊ အသားညိုညို ။ သူ့ခေါင်းက စပိန်လူမျိုးလိုလို၊ ဘာလိုလို။ ရုပ်အချောကြီး မဟုတ်သည့်တိုင် ယောက်ျားပီသသည် ။ ညှို့အားကောင်းသည် ။

မာရှန်းက ဘောင်းဘီစင်းနှင့် ခပ်စုတ်စုတ် ဂေါင်ကို ပြုံး၍ ကြည့်ရင်း “ဆိုစမ်းပါဦး၊ ရွှေပွဲစား မလုပ်တာကြာပလား”

“နှစ် နှစ်လောက်ရှိပြီ ဆိုပါတော့၊ ခုတော့ နေ့တိုင်း ပန်းချီဆွဲတယ်လေ။ ပါရီမှာ တစ်နှစ်လောက်။ ပြီးတော့ နော်မန်ဒီး၊ ပြီးတော့ ရိုဝင်”

ဂေါင်က သူ့ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး မာရှန်းဆိုင်က သက္ကလတ် အုပ်ထားသည့် ဒေါက်ပေါ်သို့တင်သည် ။ လွန်ခဲ့သော လေးလ၊ ဩဂုတ်လတုန်းထဲက ရိုဝင်တွင် ဆွဲခဲ့သည့် ရှုခင်းပန်းချီကား ဖြစ်သည် ။ ဂေါင်က ပန်းချီကားကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်၍ ကြည့်ရင်း ပခုံးတွန့်သည် ။

“ဒီပန်းချီကားကြည့်ရင် ကျုပ်အရည်အချင်းကို အကဲခတ်လို့ ရပါတယ်”ဂေါ်ဂင် တုံးတိတိပြောသည်။ ။

“ကောင်းပါတယ်။ ကောင်းဆို ကျုပ်မြေတိုက်ခန်းထဲက ပီဆာရိုရဲ့ ကားတွေလိုပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကားက မရောင်းရဘူးဗျ”

ပီဆာရိုက ဂေါ်ဂင်၏ လက်ဦးဆရာ ဖြစ်သည်။ ။ ဂေါ်ဂင် ရွှေပွဲစားလုပ်စဉ်က တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ပီဆာရိုထံ သွား၍ ပန်းချီသင်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ ဂေါ်ဂင်က ဝန်မခံချင်။ သူက ငြင်းမည်လုပ်တုန်း ခေါင်းလောင်း မြည်လာကာ တံခါးပွင့်လာသည်။ ။

“ခဏနော်”

မာရှန်းက ပြောသည်။ ။

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်။ ခပ်ပိန်ပိန်။ ရုရှားမြေပါမွေးဝတ်ရုံ ဝတ်ထားပုံကို ထောက်၍ လူချမ်းသာထဲကမှန်း သိနိုင်သည်။ ။ သူနှင့်အတူ သူ့ထက် အသက်နှစ်ဆယ်လောက် ငယ်မည့် လူရွယ်တစ်ဦး ပါလာသည်။ ။

“ကြွပါ၊ မြို့စားကတော်၊ ဪ မွန်စီယာလည်း ပါသကိုး”

မာရှန်း ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေသည်။ ။ ဂေါ်ဂင်က ပြုံးသည်။ ။ ထိုနှစ်မှာ ၁၈၈၄ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ ။ ပြင်သစ် ဘွဲ့မည်ရည်များကို ရုပ်သိမ်းခဲ့သည် မှ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ရှိသွားပြီ။ သို့ရာတွင် မာရှန်း၏ ပန်းချီဆိုင်ခန်းလို နေရာမျိုးတွင် ကား၊ ကိုယ့်အိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံများများ ပါလျှင် ထိုဘွဲ့များကို အသုံးပြုဆဲဖြစ်သည်။ ။

ဂေါ်ဂင်က ပန်းချီကားရောင်းသည့် မာရှန်းကို ကြည့်သည်။ ။ မာရှန်းက အရောင်လက်လက် ထွက်နေသည့် ကားတစ်ကားကို ထုတ်ပြနေသ

ည် ။ ပေါင်က ရွှေပေါင်နှင့်။ ဖရန့် ဒဂီးသုံးရာလောက် တန်လိမ့်မည်။ ပန်းချီကားက အနည်းငယ် ရိုင်းသည် ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ထွားထွား၊ ပန်းနုရောင် ကိုယ်လုံးနှင့် မိန်းမပျိုသုံးဦး၊ ပန်းရုံအနီးတွင် လဲလျောင်းနေပုံ ဖြစ်သည် ။

ဂေါင်က ရိုဝင်တွင် သူဆွဲလာခဲ့သည့် ပန်းချီကားကို ငုံ့ကြည့်သည် ။ သူ့ပန်းချီကားနှင့် ပန်းနုရောင် ပန်းချီကားသည် ဘာမျှမဆိုင်။ ဆီနှင့်ရေလို ကွာသည် ။ ဂေါင်က ဆန်းသစ်ပန်းချီ ဂိုဏ်းကို လက်ခံသည် ။ ပန်းချီစတူဒီယိုထဲတွင် အောင်းမနေချင်။ ပြင်ပလောကကြီးသို့ ထွက်၍ ပန်းချီဆွဲလိုသည် ။ ဂေါင်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေများ သည် လမ်းသစ်ထွင်သူများ ဖြစ်ကြသည် ။ လမ်းသစ်ထွင်သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း ကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်ခြင်း ခံကြရသည် ။

ပန်းနုရောင် ပန်းချီကားကို အစွဲထုတ်ပြီးနောက် မာရှန်းက မြို့စားကတော်ကို ဦးညွှတ်၍ တံခါးဝသို့ လိုက်ပို့သည် ။ “နေပါဦးဗျ မာရှန်း၊ ဒီပန်းချီကားစုတ်ကြီးကို ကိုက်နဲ့ ရောင်းတာလား၊ ပိဿာချိန်နဲ့ ရောင်းတာလား။”

မာရှန်းက မြက်မြက် ရလိုက်သူ ဖြစ်၍ အပြုံးမပျက်။ တဟားဟား ရယ်ရင်း. . . “ကိုက်နဲ့ ပဲ တိုင်းရောင်းရောင်း၊ ပိဿာချိန်နဲ့ ပဲ ချိန်ရောင်းရောင်း၊ ရောင်းရဖို့ လိုရင်းမဟုတ်လား ရဲဘော်ကြီးရ၊ ကျုပ်လည်း ဆန်းသစ်ပန်းချီကို သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထမင်းအိုး မကွဲချင်ရင် ပရိသတ် အကြိုက်ကိုတော့ လိုက်ရပေလိမ့်မဗျ။ ဟဲ . . .ဟဲ”

ဂေါင်က ဆိုင်ခန်းထဲတွင် အကျအန ဝတ်ထားသည့် ပရိသတ်ကို ကြည့်ရင်း. . . . “ဒီပရိသတ်လား ဒီပရိသတ် ဆိုရင်တော့ ပြင်သစ်ပြည်ကြီးကို ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါလို့ ပဲ ပြောရတော့မှာ

ဂေါင်က မာရန်းဆိုင်နောက်သို့ ဝင်ကာ၊ စောစောက ပန်းနုရောင်ပန်းချီကားကို ကြည့်သည်။ ပန်းချီကားက ပြင်သစ်ပြည်တွင် ပိုက်ဆံအရဆုံး ပန်းချီဆရာ ဘိုဂျာရိုး၏ ကားဖြစ်သည်။

“ကဲပါဗျာ၊ ခင်ဗျား ကားကြီးကို မှောက်ထားစမ်းပါ”

မာရန်းက ရယ်၍ ပန်းချီကားကို နံရံတွင် မှောက်လျက် ထောင်လိုက်သည်။

ဂေါင်က သူ့ပန်းချီကားကို ငုံ့ကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်နေသည်။ သူ့ပန်းချီကားက မုဆိုး၊ သည် အချက်ကို လူတိုင်းဝန်ခံရသည်။

ဒီမိမ္မာ မာရန်း၊ ကျုပ်ပန်းချီကား တစ်ကားလောက် ရောင်းချင်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံ အသုံးလိုနေတယ်။ ကျုပ်မိန်းမကလည်း ခုတစ်ယောက် မွေးပြန်ပြီ၊ ခုဆို စားအိုးက ၇ ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ် ဘိုင်ကျနေတယ်။ မနက်ဖြန် အတွက်တောင် စားစရာမရှိဘူး။”

သူ့စကားကြားတော့ မာရန်း တော်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဂေါင်က ပန်းချီကားစုသူ ဖြစ်သည်။ သိုင်းကျင့်သည်။ တနင်္ဂနွေတိုင်း ပန်းချီဆွဲတတ်သည့် ရွှေပွဲစားဖြစ်သည်။ ကော်ဒူရှိုင်း ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားခြင်းမှာ မရှိ၍ ဝတ်သည် ဟု မထင်။ ပန်းချီဆရာတို့ ဖက်ရှင်အတိုင်း ဝတ်ခြင်းဖြစ်သည် ဟု ထင်ခဲ့သည်။

“ဗျို့လူ၊ တကယ်ပြောနေတာလား။ စပ်စုတယ်လို့ တော့ မထင်နဲ့၊ ခင်ဗျားဟာ အောင်မြင်နေတဲ့ ရွှေပွဲစား၊ စုမိဆောင်းမိလေးမှ မရှိဘူးလား။”

“အောင်မြင်တယ် ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ တစ်နှစ်ကို လေး

သောင်းလောက် ဝင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုကုန်ပြီလေဗျာ။ တစ်ပြားမှ မရှိတော့ဘူး”

“ဘာတွေ လုပ်ပစ်လို့လဲ”

လွန်ခဲ့သည် ဂျစ်လောက်တုန်းက ဂေါ်ဂင်သည် ပါရီမြို့အကောင်းဆုံး အပ်ချုပ်ဆိုင်က ဝတ်စုံကိုမှ ဝတ်သည် ။ အလွန်တန်ဖိုးကြီးသည့် မာနေနှင့် စေဇန်းတို့၏ ပန်းချီကားများကို ဈေးကြီးပေး၍ ဝယ်သည် ရွှေပွဲစားများက ကလပ်တွင် မကြာခဏ ထမင်းစားပွဲကြီးများ တည်ခင်းတတ်သည် ။

ထိုစဉ်က ဂေါ်ဂင်ကို မာရှန်း မျက်စိထဲ မြင်ယောင်နေသည် ။

“ဒီလို ကုန်သွားတာပါပဲ။ ပထမနှစ် ပါရီမှာ နေတယ်ဗျာ။ အရင်တုန်းကလို အိမ်ဖော်မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ထားတယ်။ နောက်တော့ သိပ်အကုန်အကျ များ တာနဲ့ ရိုဝင်ကို ပြောင်းတယ်။ ပါရီထက်စာရင် စရိတ်သက်သာတာပေါ့။

“ကျုပ်ဖြင့် အံ့ရောဗျာ။”

“ကဲဗျာ၊ ကျုပ် သိပ်အသုံးလိုနေတယ်။ ကားတစ်ကားလောက် ရောင်းပေးပါ ”

“ဒီ ပန်းချီကားတွေကတော့ ရောင်းလို့ စွဲမှာ မဟုတ်ဘူး ဗျာ။ ဒီမှာ ဂေါ်ဂင်၊ ဆန်းသစ်ပန်းချီကားဟာ ဈေးကွက်မရှိဘူး၊ နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာတွေရဲ့ ကားတွေတောင် အရောင်းရဘူး၊ တခြားလူဆို တော်တော့ ဝေးရော ”

မာရှန်းက ရိုဝင်မှ ဂေါ်ဂင်ယူလာသည့် ပန်းချီကားချပ်တွေကို လက်ညှိုးထိုးပြသည် ။ သူ့စကားက ပွင့်လင်းသည် ။

ဂေါင်စိတ်မပျက်သေး။

“ဝယ်တဲ့ လူရှိမယ်ဗျာ ၊ လူတိုင်းဟာ ဘိုဂျာရိုးရဲ့ ကားတွေကိုချည်း ဝယ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကားတွေက သိပ်ရိုင်းတာ”

“ပိုက်ဆံရွှင်တဲ့ လူဆိုတာ လှလှပပ ပန်းချီကားကလေး ဝယ်ချင်တာ ပေါ့ဗျ။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူကျတော့ လူဝီ ၁၅ ခေတ်က ပရိဘောဂတွေကို ဝယ်တယ်။ အဲဒီ ပရိဘောဂတွေနဲ့ လိုက်တဲ့ ပန်းချီကား ချိတ်တယ်။ ဒီမှာ ခင်ဗျားစွဲချင်ရင် ကျုပ် အကြံတစ်ခုပေးမယ်။ လိုဒါ ကို သွားပြီး၊ အဲဒီက ရာဖေရယ်ရဲ့ ပန်းချီကားဖြစ်ဖြစ်၊ ဗိုးချားရဲ့ ကားကိုဖြစ်ဖြစ် ကူးဆွဲ။ အဲဒီ ကားမျိုး ဆိုရင်တော့ ကျုပ် စွဲအောင် ရောင်းပေးနိုင်မယ်”

“အိုး ကျုပ်က ပန်းချီဆရာပဲဗျ။ အသေကောင်ကို အသက်သွင်းတဲ့ သူမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဂေါင်က သူ့ပန်းချီကားကို ခဏသိမ်းထားရန် ပြောပြီး လာဖီလမ်း ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။ လာဖီလမ်းက လမ်းကျဉ်းကလေး ဖြစ်သည် ။ ပန်းချီပြတိုက်များ ၊ ဆိုင်ခန်းများ ၊ ရွှေဆိုင်များ ရှိသည် ။ မာရှန်း၏ ဆိုင်ခန်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် ဘာတင်နှင့် စီ ရွှေဆိုင်ရှိသည် ။ ထိုရွှေဆိုင်တွင် ဂေါင် ရွှေပွဲစား လုပ်ခဲ့ဖူးသည် ။

ဂေါင်သည် ကြေးပြားဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်၍ ခဏစဉ်းစားပြီးနောက် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည် ။ မာရှန်းကိုပင် အားကိုးရတော့မည်။ အခြား ပန်းချီဆိုင်ခန်းများ သို့ သူ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ ၊ လေဗီ ၊ ဒူရန်၊ ရိုပီးလ် စသည့် နာမည်ကျော် ပန်းချီဆိုင်ခန်းများ ။

သူ့ကို အားလုံးက တစ်သံတည်း ငြင်းလိုက်ကြသည် ။

“ကျုပ်မှာ စေ့ဇန်းရဲ့ ကားတွေ မြေတိုက်နဲ့ တစ်လုံးပဲ၊ နောက်ထပ်

ထားစရာမရှိတော့ဘူး၊ ဒီကားတွေ ထုတ်ပြီး ဒီပြင်ကားတွေ ထားဖို့ ဆိုတာ အခက်သားပဲ” ခူရန်က ငြင်းလွှတ်လိုက်သည်။ ။

“ကျုပ်မှာ လည်း ပီဆာရီရဲ့ ကားတွေ အပြည့်ပဲ၊ တခြားကား ထားစရာ မရှိတော့ဘူး” ဟု လေဗီက ငြင်းသည်။ ။

ဂေါ်ဂင်က သူ့ထင်မြင် ယူဆချက်ကို လက်မခံ။ သူတို့ ထင်ရာတွေ သူတို့ ပြောနေသည် ဟု ထင်သည်။ ဆန်းသစ်ပန်းချီသည် ပန်းနုရောင် ကို ယ်ခန္ဓာတွေကို အနိုင်ရ ရမည်။ သို့ရာတွင် အချိန်တော့ စောင့်ရလိမ့်မည်။ ။ ထိုအချိန် မရောက်မီတွင် အိမ်က မယားမျက်နှာပေါ်က မျက်မှောင် ပြေကျသွားအောင် ပိုက်ဆံရှာရမည်။ ပိုက်ဆံချေး၍ ရမည့်သူကို ဂေါ်ဂင် စဉ်းစားကြည့်သည်။ ။ အရင်လတုန်းက သူ့နှမ မာရီထံတွင် ငွေတစ်ရာ ချေးခဲ့ပြီးပြီ ၊ မာရီက သူ့မိန်းမနှင့် ကလေးကို သနား၍ ဟု ဆိုကာ ချေးလိုက်သည်။ ။ မာရီက ငွေရွှင်သည် နောက်ထပ် သွားချေးလျှင်လည်း ထုတ်ပေးမည်မှာ သေချာသည်။ ။ သို့ရာတွင် ယခုလောလောဆယ် တွင် မူအောက်ကျ နောက်ကျခံ၍ မပြောချင်။ မွန်မာ့တ် ရပ်ကွက်သို့ သွားမည်လောဟု ဂေါ်ဂင် စဉ်းစားသည် သူ့မိတ်ဆွေ ပန်းချီဆရာတွေ ရှိသည်။ ။ ပန်းချီကားလေး တစ်ကားလောက် ရောင်းရလို ရောင်းရငြား၊ ငွေငါးဆယ်လောက် ချေးရလိုရငြား။

(ခ)

အေသင်ကမီးသို့ သူထွက်လာသည်။ ။ အေသင်ကမီးတွင် လူစုံသည်။ ဆန်းသစ်ပန်းချီဆရာများ ၊ သည် မှာ လာ၍ အရက် သောက်ကြသည်။ ။

ငြင်းခုံကြသည် ။ တကယ်တော့ အသင်ကဖီးသည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်နှင့်မ
တူ ၊ ကလပ်တစ်ခုနှင့် တူသည် ။ သည် လိုနေရာများ တွင် ပိုက်ဆံ အ
ရေးမကြီး၊ အနုပညာ ဝါသနာပါလျှင် လုံလောက်သည် ။

ဒီဇင်ဘာလဖြစ်၍ တော်တော်အေးနေပြီ၊ ကဖီးထဲတွင် သွေးနံ့ နှင့်
အသားကင်နံ့ သင်းနေသည် ။ အငွေ့ရှိက်သဖြင့် မှန်ပြတင်းတွေက
မှုန်ဝါးနေသည် ။ ဆန်းသစ် ပန်းချီဆရာတွေ ထိုင်လေ့ရှိသည့် စားပွဲတွင်
ဝီဆာရီနှင့် အတူ ဒီဂါးစ်၊ တူလူး စသည့် ပန်းချီဆရာများကို တွေ့ရသည်
။ ဂေါ်ဂင်က စားပွဲတွေကြားမှ အပ်ချည်မျှင် ရက်သလို ကွေ့ပတ်လာကာ
ဝီဆာရီဘေးက ကုလားထိုင်လွတ် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

“အရက်ချဉ် တစ်ခွက်ဟေ့”

စားပွဲထိုးကို လှမ်းမှာ ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေသည့် တူ
လူးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ၊ တူလူး၏ တံတောင်ဆစ်နားတွင် သော
က်ပြီးသား အရက်ခွက်ကို မှတ်သားထားသည့် ပန်းကန်ပြားကလေးတွေ
တစ်ထပ်ကြီးဖြစ်နေပြီ၊

သူ့အရက်ခွက် လာချသောအခါ ဂေါ်ဂင်က တစ်ငုံ ငုံလိုက်သည် ။ အ
ရက် ချဉ်ဖြိုးဖြိုးကို ဂေါ်ဂင်ကြိုက်သည် ။ သို့ရာတွင် အရက်ချဉ် သောက်
ရမည်ကို ဂေါ်ဂင်စိတ်မလုံ။ အရက်ချဉ်က ဈေးကြီးသည် ။ ဝီဆာရီတို့
သောက်သည့် အရက်က အပေါစား ဝိုင်အရက်နီ ဖြစ်သည် ။ မနက်ဖြန်
အတွက် စားစရာမရှိဟု မာရုန်းကို သူပြောခဲ့သည် မှာ ပို၍ ပြောခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည် ။ သို့ရာတွင် ဟုတ်သလောက်လည်း ဟုတ်သည် ။ မနွေက မာ
ရီထံမှ ရခဲ့သည့် ငွေတစ်ရာမှာ သိပ်မကျန်တော့၊ တကယ်တော့ အရက်
ချဉ်ကို မသောက်သင့် ကဖီးသို့ပင် လာမထိုင်သင့်။ ခုချိန်ဆိုလျှင် ရှိဝင်ပြ
န်သည့် ရထားပေါ်တွင် ရောက်နေသင့်သည် ။ သူပန်းချီကားတွေ

မစွဲခဲ့ကြောင်း မိန်းမကို အသိပေးဖို့ အိမ်ပြန်သင့်ပြီ။

ဂေါ်ဂင်က အရက်ချဉ် နောက်တစ်ခွက်ကို မှာ သည် ။ စားပွဲဘေးက သံအိမ်ကလေးထဲတွင် ချိတ်ထားသော မီးအိမ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည် ။

“ဘယ့်နှယ်လဲဗျ၊ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေပါလား၊ ဘာလဲ စောစော စီးစီး မူးနေသလား၊ စိတ်ညစ်နေသလား။ ကျုပ်တို့ ဂေါ်ဂင်ဟာ ဒီလို မငြိမ်တတ်ပါဘူး။ ကိုင်း ဘာလို့ ငြိမ်နေသလဲ။ နေမကောင်းလို့ လား။ အသစ်တစ်ယောက် တွေ့လို့ လား။ ဒါမှ မဟုတ် ဝမ်းချုပ်နေလို့ လား”

“နောက်မနေစမ်းပါနဲ့ အရေးထဲမှာ ” ဂေါ်ဂင်ကပြောသည် ။

သိမ်နေသော တူလူးခြေထောက်များ သည် စားပွဲအောက်တွင် ရောက်နေကြသည် ။ သို့ရာတွင် သူ့စိတ်သည် သူ့ခြေထောက် သိမ်သိမ်များ ဆီသို့ အမြဲရောက်နေသည် ။ သူ့မျက်နှာတွင် ဒုက္ခိတဘဝသည် အမြဲအရိပ်ထိုးနေသည် ။ တူလူးက ချက်ချင်း ရွှင်လန်းစွာ ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“ဘာပြဿနာ ပေါ်လာပြန်သလဲ။ ဘယ်သွားချင်သလဲ။ ကျုပ်လိုက်မယ်”

“ဗျို့ တူလူး ၊ သူ့ဘာသာ နေစမ်းပါစေဗျာ။ ခင်ဗျား စတာနဲ့ စိတ်တိုပြီး တော်တော်ကြာ စားပွဲတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေ ရိုက်ချိုးနေပါဦးမယ်”

ဝီဆာရိုက ပြောသည် ။ ဝီဆာရိုက မုတ်ဆိတ်မွေး ထူထူဖြင့် ၊ နူးညံ့ချိုသာသည် ။ သူက ဂေါ်ဂင်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်ကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကိုယ့်လူ။ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ စိတ်တိုနေပုံပဲ”

“ပန်းချီဆိုင်ခန်း တစ်ခုက ပြန် လာပြီး စိတ်တိုလာတယ်ဗျာ။ ကျွန်

တော့်ကို စိတ်မရှိကြပါနဲ့ ”

ဝိဆာရိက ခေါင်းယမ်းရင်း..

“ပန်းချီကားရောင်းတဲ့ ငနဲတွေကတော့ အမဲဖျက်ဖို့ လောက် ကြည့်
နေကြတာပဲဗျ။ ကျုပ်တို့ ကားတွေကို ဈေးပေါပေါနဲ့ ရအောင်
အချောင်နှိုက်တယ်၊ ပြီတော့ ကျုပ်တို့ ကို ခွေးလိုဝက်လို မြန်မြန်ငတ်
သေအောင် လုပ်တယ်။ ကျုပ်တို့ သေရင် ကားတွေကို ဈေးကောင်းကော
င်း နဲ့ ရောင်းမယ်။

“ကျုပ်အတွက်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး။ အငတ်ခံနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေ
မဲ့ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ ရှိနေတော့ ခက်တယ်။ ဒီလိုဆင်းရဲ ဒုက္ခမျိုး တစ်
ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး မဟုတ်လား”

ဂေါ်ဂင်က စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိသည် ။

“အင်း မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေကတော့ ထမင်းစားပြီးရင် အချိုအချဉ်
ကလေးနဲ့ ဟန်မပျက် နေချင်တာပေါ့။ ရွှေပွဲစားအလုပ်က ထွက်မယ်လု
ပ်တုန်းက ကျုပ်တို့ သတိပေးခဲ့သားပဲ”

ဒီဂါးစ် က သူ့မျက်မှန်ပြာအောက်တွင် မျက်တောင်ခတ်ရင်း
လှမ်းပြောသည် ။ မျက်လုံး အားနည်းသည့် အတွက် မျက်မှန်ပြာကြီးကို
အမြဲတမ်း တပ်ထားရသည် ။

“ကျုပ် တစ်သက်လုံး ပန်းချီဆွဲလာတာ၊ ကြွေးနဲ့ ကင်းတဲ့ အခါရယ်
ကို မရှိခဲ့ဖူးဘူး”

ဝိဆာရိက ပြောသည် ။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားတို့ က ကျုပ် ပွဲစားအလုပ်က ထွက်လာတာ မှားတ
ယ်လို့ ပြောမလို့ လား။ ဒါကတော့ မမှားဘူးဗျ။ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ

ပန်းချီဆရာ။ အနုပညာသည် ၊ ရွှေပွဲစား လုပ်တယ်ဆိုတာ မတော်တဆ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ဝင်လုပ်မိတာ။ ရေတပ်က ထွက်လာတော့ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတာနဲ့ ဝင်လုပ်တာ”

“ခင်ဗျားရဲ့ အနုပညာ အရည်အသွေးကို ကျုပ်တို့ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ရွေးတတ်ဖို့ တော့ လိုတယ်ဗျ။ အောင်မြင်မှု ရချင်ရင် အချိန်ရွေးတတ်ဖို့ လိုတယ်။ ခင်ဗျားက စိတ်မရှည်ဘူး။ အေးလေ... ဒါကတော့ ခင်ဗျားလည်း သူငယ်နှပ်စား ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ”

ဒီဂါးစံက ပြောသည် ။

“ကျုပ်အသက် ၃၇နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်ဗျာ။ မုတ်ဆိတ်လည်း မဖြူသေးဘူး။ အိုမင်းမစွမ်းလည်း မဟုတ်သေးဘူး”

ဂေါ်ဂင်က အရက်ချဉ်ခွက် ကိုင်ပြီး နောက်တစ်ခွက် ထပ်မှာ သည် ။ သုံးခွက်လောက် ဝင်တော့ နေသာထိုင်သာ ရှိလာသည် ။ တစ်နေ့လုံး စိတ်ညစ်ခဲ့သမျှ ပျောက်သွားပြီ။ မာရုန်းနှင့် တခြားပန်းချီကား ဆိုင်ခန်းရှင်များကို မေ့သွားပြီ။ ပါရီနှင့် ဝေးကွာလှသော ရိုဝင်က သူမိန်းမနှင့် ကလေးတွေကိုလည်း မေ့သွားသည် ။ ဂေါ်ဂင်သည် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းညွတ်ကာ အနုပညာ အကြောင်းကို မမောတမ်း ပြောစပြုလာသည် ။ ယခု သူ့တွင် ခွန်အားတွေပြည့် လာပြီ။ သူ့အကြောင်းကို အားလုံးကသိနေကြသည် ။ အားလုံးက ရှေ့သို့ တိုးတက်ကာ သူ့စကားများကို နားထောင်နေသည် ။ ဂေါ်ဂင် အာဝဇ္ဇန်း ရှင် လာပြီ ဆိုလျှင် စကားများသော တူလူးပင်လျှင် နှုတ်ဆိတ်သွားသည် ။

ညနေရောက်တော့ တခြား ပန်းချီဆရာများ လည်း ရောက်လာသည် ။ အစက်အပြောက် ကလေးများ ဖြင့် ပန်းချီရေးလေ့ ရှိသည့် စူးရတ်။ ဦးထုပ်မြင့်မြင့် ဆောင်းထားသည့် မာနေး။ သူလို ရွှေပွဲစား လုပ်ခဲ့ဖူးသည့်

ရှင်ဖင်နက်ကား။ အချိန်ကိုပင် ဂေါ်ဂင် သတိမပြုမိတော့။ နောက်ဆုံးရထား ထွက်သွားသည့်အထိ ကဖီးထဲက မထသေး။

“ဗျို့ ဂေါ်ဂင် ဒီနေ့ည ကျုပ်နဲ့ လိုက်အိပ်ဗျာ။ ကျုပ်စတူဒီယိုထဲမှာ အိပ်ရာတစ်ခု အပိုရှိတယ်”

ရှပ်က ခေါ်သည် ။ ရှပ်က အရပ်ပုပု၊ မျက်မှန်နဲ့ ။ သူ့မိန်းမက မျက်နှာရှည်ရှည်။ ပါရီမြို့စွန်က မွန်ဆရိုင်း ရပ်ကွက်တွင် အိမ်တစ်လုံး ငှားနေသည် ။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက် အမြော်အမြင်ရှိတယ်။ ခင်ဗျားက ငွေစုစာချုပ်လေး ဘာလေး ဝယ်စုထားတော့ အိမ်က မိန်းမ စိတ်အေးရတာပေါ့။

ဂေါ်ဂင်က ပြောသည် ။ သူ့အသံသည် အရက်တန်ခိုးကြောင့် ဝါးစပြုလာသည် ။

ရှပ်က ပခုံးတွန့်ရင်း အယ်လ်ဇေးရှင်းသံဝဲဝဲဖြင့်....

“ကျုပ်သာ ခင်ဗျားလောက် အရည်အချင်းရှိရင် ဒီလိုဘယ်နေမလဲ။ ခင်ဗျား ဘိုင်ကျနေသလား။ ရော့ ပိုက်ဆံအတွက် ဦးနှောက် ခြောက်မနေနဲ့ ။ ကျုပ် ရှိသလောက်တော့ ပေးမယ်”

ရှပ်က အိတ်ထဲက တစ်ရာတန်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဂေါ်ဂင် လက်ထဲသို့ ထည့်သည် ။

ထိုနေ့ည ရှပ်က မီးပိတ်ပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည့်အခါတွင် စတူဒီယိုထဲ က ခုတင် ကျဉ်းကျဉ်းကလေး ပေါ်တွင် ဂေါ်ဂင်တစ်ယောက် တည်း ကျန်ခဲ့သည် ။ အလူးလူး အလိုမှိုလိုမှိုနှင့် အိပ်မပျော်။ သူ့ဘဝသည် ဆုံးရှုံးမှုကို ရင်ဆိုင်ရန် အဆင်သင့်မဖြစ်သေး။ လွန်ခဲ့သည့် ၂နှစ်

လောက်ကအထိ သူ့ဘဝသည် ချောမော ဖြောင့်ဖြူးခဲ့သည်။ ။ အလုပ်ကိစ္စ
၊ အချစ်ရေး၊ စီးပွားရေး အားလုံးပြေလည်ခဲ့သည်။ ။ သူ့တွင် အောင်မြင်မှု
ဗီဇကလေးရှိသည်။ ။ ယခုမူ သူဆင်းရဲပုံကို တွေး၍ ရှက်သည်။ ။ သူ့မိတ်
ဆွေတွေဆီက ပိုက်ဆံချေးရသည် ကို ရှက်သည်။ ။ အိမ်ပြန် မျက်နှာပန်း
မလှမည်ကို ရှက်သည်။ ။ မိန်းမ အဆူခံရမည်ကို တွေး၍ ရှက်သည်။ ။

(ဂ)

နောက်တစ်နေ့ ညနေ ရှိဝင်သို့ ရထားဆိုက်သောအခါ ဂေါ်ဂင် ရ
ထားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ။ ရှိဝင်မြို့ကို မသက်မသာ လှမ်းကြည့်သည်။ ။ လွ
န်ခဲ့သော ၂နှစ် သည် ကို လာခဲ့တုန်းက မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လာခဲ့သည်။ ။
ယခုသည် နေရာကို စက်ဆုပ်နေပြီ။ သူ့ရွံ့မုန်းသည့် ဘူဇာလောက တစ်
ခုလုံး သည် နေရာတွင် လာစုနေသလောဟု ပင် ထင်ချင်သည်။ ။

အရက်မူးပြေပြီးစ ဖြစ်မြဲထုံးစံအတိုင်း သူ့ကိုယ်သူ နောင်တရနေသ
ည်။ ။ ပိုက်ဆံ အကုန်သက်သာအောင် အိမ်သို့ ခြေလျင် လျှောက်လာခဲ့သ
ည်။ ။ သူ ငှားနေသည့် အိမ်ကုပ်ကုပ်လေး ရှေ့တွင် သူ့သမီးငယ် အလင်း
တစ်ယောက်တည်း ကစားနေသည် ကို တွေ့သည်။ ။ အလင်းက ဆွယ်
တာ အင်္ကျီပြာလေးကို ဝတ်ထားသည်။ ။ သည် ဆွယ်တာကို ဝတ်ခဲ့သည်
မှာ သုံးနှစ်ရှိသွားပြီ။ ပခုံးက ကျပ်နေသည်။ ။ နောက်၂လလောက်အကြာ
နာတာလူးနေ့ အရောက်တွင် အလင်းတစ်ယောက် ရှစ်နှစ်ပြည့်တော့မ
ည်။

“သမီးလေး အေးတယ်ကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထဲမှာ မကစားတာလဲ

ဂေါ်ဂင်က သူ့သမီးငယ်ကို ပွေ့ချီ၍ နမ်းသည်။ ။

သူ့ဇနီး မက်တီသည် စိတ်တိုတိုဖြင့် ကလေးကို မာန်လွှတ်လိုက်သလော မပြောတတ်။ သူ့ဇနီး မက်တီသည် အလင်းကို သားတွေလောက်မျက်နှာသာ မပေးချင်။ ဖအေချစ်သမီးမို့ တမင် ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်သည်လော မဆိုနိုင်။

သမီးလက်ကို ဆွဲ၍ သားအဖနှစ်ယောက် မီးဖိုထဲဝင်လာသည် ။ တခြားကလေးတွေက ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်နေသည် ။ အကြီးဆုံးကောင် အီမီးလ် စာဖတ်နေသည် ။ အလတ်ကောင်များ ဖြစ်သည့် ကလိုဗစ်နှင့် ဂျင်းတို့ က အရပ်မစုံတော့သည့် စစ်တုရင်ခုံတစ်ခုံတွင် စစ်တုရင် ထိုးနေသည် ။ အငယ်ကောင်များက ဖအေပြန်လာတော့ အားရဝမ်းသာ ပြေးလာကြသည် ။ အီမီးလ်က ထိုင်ရာကမထ။

“မေမေကော”

ဂေါ်ဂင်က အီမီးလ်ကို ချို့ချို့သာသာ မေးသည် ။ အီမီးလ်က စုဆောင့်ဆောင့်ဖြင့် . . .“ အပေါ်ထပ်မှာ ဗျ၊ ဟိုကောင်ကလေး နေမကောင်း ဖြစ်ပြန်ပြီ အမြဲတမ်းပဲ”

အီမီးလ်က စာကိုဆက်ဖတ်သည် ။ ဂေါ်ဂင်က သူ့သားအကြီး၏ အပြုအမူကို ပြောမည် စိတ်ကူးသေးသည် ။ သို့ရာတွင် သူ မပြောချင်တော့။ သူ့သားကြီး အသက် ၁၀နှစ်ရှိပြီ။ ပါရီမြို့တော်ကြီးက တောမြို့လေးသို့ ပြောင်းခဲ့ရသည့် ကိစ္စ၊ သူ့မုန့်ဖိုး မှန်မှန် မရတော့သည့် ကိစ္စအတွက် မိဘကို မကျေမနပ် ဖြစ်ရကောင်းမှန်း သိသည့် အရွယ်သို့ ရောက်ပြီ။

ဂေါ်ဂင်ခေါင်းယမ်းကာ အပေါ်သို့တက်လာသည် ။ အရင်တုန်းက သူတို့ သားအဖ ပြေလည်ခဲ့သည် ။ သူ့သားကို ကိုယ်တိုင် သိုင်းသင်ပေးသည် ။ လက်ဝှေ့ သင်ပေးခဲ့သည် ။ လှေလှော် သင်ပေးခဲ့သည် ။ ယခု သူ့သားနှင့် မပြေလည်တော့၊ သူ့ကို မုန်းနေပြီလော မပြောတတ်။

ဂေါ်ဂင်သည် အိပ်ခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်လာခဲ့သည် ။ အခန်းထဲတွင် မက်တီနှင့် အငယ်ဆုံးကောင် အပါကို တွေ့ရသည် ။ မက်တီသည် ပုခက်ဘေးတွင် ခေါင်းငိုက်ဆိုက် ကျလျက် ထိုင်နေသည် ။ အလင်းရောင် ဘေးတိုက် ကျနေသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ဘေးတိုက် ကောက်ကြောင်းကို မြင်ရသည် ။ သူတို့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည် မှာ ၁၁နှစ် ရှိပြီ။ သို့ရာတွင် အလှမပျက်သေး။ မက်တီ၏ အလှသည် သမီးရည်းစား ဘဝတုန်းကလို သူ့စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေနိုင်တုန်း ဖြစ်သည် ။

“ကလေး ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ မက်တီ”

မက်တီသည် နှုတ်ခမ်းကိုကပ်၍ လက်ညှိုးထောင်ပြကာ၊ ပုခက်နားမှ ခြေဖျားထောက်၍ ထလာသည် ။ ပြီးမှ လေကလေးသံဖြင့်

“ခုလေးတင် အိပ်ပျော်သွားတာ၊ အိပ်ရာက နိုးလာရင်တော့ ကောင်းသွားမှာ ပါ၊ ကလေးက ချူချာတယ်ကွယ်။ ပြီတော့ အိမ်ကလည်း ကျန်းမာရေးနှင့် မညီညွတ်ဘူး”

နှစ်ယောက်သား အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့ကြသည် ။ ဂေါ်ဂင်က မောမောနှင့် ခုတင်ပေါ်ထိုင်ချသည် ။ စိတ်လည်း မောလှပြီ။ ချဉ်စူးစူး အရက်ချဉ်ကြောင့် ခေါင်းကလည်း တစစ်စစ်ကိုက်နေသည် ။ နောက်နာရီဝက်လောက်တော့ ဒဏ်ခံရဦးမည်။

“ပွဲဦးထွက်တော့ မကောင်းဘူးဟေ့။ မောင့်ပန်းချီကားတွေ အားလုံး တစ်ကားမှ မထွက်ခဲ့ဘူး။ လေဗီမှာ ရော၊ မာရှန်းဆိုင်မှာ ရော အားလုံး

က ခေါင်းခါ လွှတ်လိုက်ကြတယ်။ ပန်းချီဆိုင်ခန်း တွေကိုသာ အားကိုး နေရရင်တော့ ငတ်ဖို့ ပဲရှိတော့တယ်။

မက်တီက မတ်တတ်ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည် ။ မက်တီက မိန်းမချောဖြစ်သည် ။ သို့ရာတွင် ဆင်းရဲသည့် ဒဏ်ချက်တို့ က မျက်နှာတွင် ပေါ်စပြုနေပြီ။ အသားဖြူ မိန်းမများ သည် အကြမ်းပတမ်း မခံနိုင်ကြ။ နုနယ်လွန်းသည် ဟု ဂေါ်ဂင်တွေးသည် ။ မှန်အိမ်ဖြင့် မွေးရသည့် ပန်းပင်တွေနှင့် တူသည် ။ မိုးဒဏ် လေဒဏ်ကို နည်းနည်းမျှမခံနိုင်။

“ဒါဖြင့် တစ်နှစ်လုံး ထိုင်ဆွဲခဲ့တဲ့ ကားတွေ တစ်ကားမှ မရောင်းခဲ့ရဘူး ဆိုပါတော့”

“တစ်ကားမှ မစွံဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးသလဲ”

“မောင်လည်း မသိဘူး၊ စဉ်းစားရဦးမယ်”

“ရွှေဆိုင်မှာ မောင့်နေရာကို လူအစား မခန့်ရသေးဘူး။ ပြန်ဝင်ချင်ရင် ရမယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား”

မက်တီက ရွှေဆိုင်တန်းက ရွှေဆိုင်တွင် ပြန်လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းသည် ။ ပါရီမှ ရိုဝင်သို့ ရောက်ကာစ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကလည်း မက်တီက တိုက်တွန်းခဲ့ဖူးသည် ။

“မောင် ပြန်မသွားနိုင်ဘူး မက်တီ။ မောင်ဟာ ခု ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း မောင်ဟာ အနုပညာသည်ပဲ၊ ဒါပဲ လုပ်ရမှာ ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဗိုက်မှောက်နေပြီး အနုပညာသည် လုပ်လို့ မရဘူး ရှင်ရဲ့ ။ ဝင်ငွေ မရှိရင် လည်း ချေးတန်ချေးရမှာ ပဲ”

မက်တီအသံက စူးထွက်လာသည်။ ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေသည်။ ။

“ဘယ်သူ့ဆီက ချေးရမှာလဲ။ မာရီကလည်း နောက်ထပ်ချေးမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဦးလေးဆီလည်း သွားမချေးချင်ဘူး။ သူသေရင် ကျန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ မောင်ရမှာပဲ။ မဖြစ်စလောက်လေးနဲ့ သွားချေးပြီး ကျိန်းကျေ သွားတာမျိုးတောင် မလုပ်ချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မက်တီတို့ သူသေအောင် စောင့်နေရတော့မယ့်ပုံပဲ။ ဒီအတိုင်း ထိုင်ပြီး အငတ် မနေနိုင်ဘူးရှင် သိလား”

“ရှုပ်ဆီက ငွေတစ်ရာ ချေးခဲ့ပါတယ်ကွာ။ လောလောဆယ်တော့ မငတ်သေးပါဘူး။ ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။ မက်တီက အခန်းထောင့်က စားပွဲဆီသို့ ထသွားကာ အံဆွဲထဲမှ ပြေစာများကို ထုတ်သည်။ ။

မောင့်ငွေတစ်ရာက ဘာဖြစ်လောက်လို့လဲ။ ဟောဒီမှာ အကြွေးစာရင်းတွေ အိမ်လခက သုံးလစာ။ ကလေးတွေ အင်္ကျီအတွက် အပ်ချုပ်ဆိုင်လည်း ပေးရဦးမယ်။ ကုန်စုံဆိုင်က အကြွေးလည်း ရှိသေးတယ်။ အမဲသားဆိုင်က အကြွေး၊ ပေါင်မုန့်ဖိုး၊ နို့ဖိုး၊ ဒီမှာမောင် မက်တီရှင်းရှင်းပြောမယ်။ မက်တီ ဒီအတိုင်း မနေနိုင်ဘူး။ မောင် အလုပ်ထွက်တော့ ပြောတဲ့ စကား မှတ်မိသေးလား၊ ပန်းချီဆရာဆိုပေမဲ့ ရှုပ်တို့၊ ပီဆာရီတို့ လောက် ဆင်းရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာတဲ့။ ခုတော့ ရှုပ်တို့ ဆီကတောင် ချေးငှားစားနေရပြီ၊ ဘယ်နှယ်ရှိစ ပန်းချီဆရာကြီး၊ သူတောင်းစား ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။

“ပြောတော့ မက်တီ ပြောတော့၊ မင်းမှန်တယ်”

“ကျွန်မက မှန်တယ် ဟုတ်လား။ ပါးစပ်ကမှန်တယ် ပြောနေရုံနဲ့ မပြီးဘူးရှင်။ ပါးစပ်ကတော့ ဝန်ခံတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေကုန် အခန်းထဲထိုင်ပြီး မစွဲတဲ့ ပန်းချီကားတွေ ဆွဲနေတာက ခက်တယ်။ ရှင်ကတော့ ရှ

င်လုပ်ချင်ရာ လုပ်တော့ စိတ်ချမ်းသာမှာ ပေါ့။ ကလေးတွေမှာ တော့ ငတ်လို့ ”

မက်တီ၏ အသံက ဒေါသသံပါလာသည် ။ ဒေါသသံ ပါလာသည် နှင့်အမျှ သူ့ဒိန်းမတ်သံက ပိုဝဲလာသည် ။

“ရှင် ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲဟင်။ လက်ထပ်ကာစတုန်းကတော့ ရှင်ဟာ သိပ်ဝတ္တရား ကျေပွန်တဲ့ လူ။ ခုတော့ ထင်ရာစိုင်းနေပြီ”

“မင်းကို ငါအပြစ်မတင်ပါဘူး။ မက်ကီ ဟုတ်တယ်။ လက်ထပ်ကာစတုန်းက တို့ ဘဝဟာ ဖြောင့်ဖြူးခဲ့တယ်။ အသက်ကြီးလာတော့ တဖြည်းဖြည်း ဝလာကြသလို ငါလည်း သည် ထက် ချမ်းသာလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ထင်ရင်လည်း ထင်စရာပဲ။ မင်းဘက်က ကြည့်ရင်လည်း ဒီလိုပဲထင်မှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး မက်တီ။ ငါဟာ ပန်းချီဆရာ။ ဒီတော့ လူ့လောကကြီးထဲမှာ ငါအသက်ရှင်နေသရွေ့ ပန်းချီဆွဲနေရမှာ ပဲ ။ လူတိုင်းဟာ ရှင်သန်နေဖို့ အသက်ရှူနေရသလို၊ ငါလည်း ရှင်သန်ဖို့ ပန်းချီဆွဲနေရမှာ ပဲ။ ကျိန်စာမိနေတာလို့ မင်းပြောချင်ပြော ငါခံမယ်။ မတတ်နိုင်ဘူး။ အနုပညာကို စွဲမိတဲ့ လူဟာ ဘိန်းစွဲတဲ့ လူလိုပဲ။ စွဲမိရင် ချွတ်မရတော့ဘူး။ တခြား ထွက်ပေါက် မရှိတော့ဘူး။

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်နေကြသည် ။ အတန်ကြာမှ မက်တီက ခပ်တိုးတိုးဖြင့် . . .

“တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာ ပဲမောင်။ မက်တီတို့ ဒီအတိုင်းနေလို့ မရတော့ဘူး။ ဒီဘဝကို မက်တီ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ပါရီက ရွှေဆိုင်တန်းကို မောင်မပြန်ချင်ရင်လည်း တခြား ရေကြည်ရာ မြက်နုရာကို သွားကြစို့လား မောင်ရယ်နော်”

“ဘယ်သွားမလဲ”

ဂေါင်က ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ ငေးရင်း ပြောသည်။ ။

“ကိုပင်ဟေဂင်ကို သွားမယ်လေ။ မက်တီတို့ မိဘတွေဆီကို၊ ဟိုမှာ ဆိုရင် မက်တီတို့ ဝင်ငွေမရှိတောင် ပါပါတို့ ရှိနေတော့ ကလေးတွေအတွက် မပူရတော့ဘူးပေါ့”

ဂေါင်က သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက် ချသည်။ ။

“မြို့က ကျဉ်းကျဉ်း ကျပ်ကျပ်လေး၊ မောင်က ပြင်သစ်၊ ပြင်သစ်မှ ရေမရောတဲ့ ပြင်သစ်၊ ကိုပင်ဟေဂင် ရောက်တော့ မောင်ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဘာလုပ်တတ်မှာလဲ။

မက်တီ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ ။ ရင်ထဲက ဒိန်းမတ်သွေးက ဆူပွက်လာသည်။ ။ မက်တီ ပါရီတွင် လာနေသည့် ၁၂နှစ်သည် မက်တီကို အပေါ်ယံမျှသာ ပြောင်းလဲစေသည်။ ။ မက်တီ၏ စိတ်ဓာတ်ကိုမူ မပြောင်းလဲနိုင်ပေ။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒီမှာ ပန်းချီရေးသလို ဟိုမှာ လည်း ပန်းချီရေးပေါ့။ မောင့်ပန်းချီကား ရေးတဲ့ အလုပ် အဆင်မပြေတော့လည်း အခြားအဆင်ပြေတဲ့ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ပေါ့”

မက်တီ၏ အသံက ငေါ့သလိုလို အန္တရာယ်ပေးသည့် အသံမျိုး၊ အရင်တစ်ခါမှ မကြားဖူးသည့် အသံမျိုး။ ။ ဂေါင်က ပြတင်းမှ ပြန်လှမ်းကြည့်သည်။ ။

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့ ကွာ။ မောင်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြင်သစ်ပြည်က ခွာလို့ ရဲမလဲ”

“ကိုယ့် ပြင်သစ်ပြည်က ခွာလို့ မရတာလောက်ကိုပဲ ကြည့်တာကိုး၊ ဒီကတော့ ပြင်သစ်ပြည်မှာ ဘယ်လိုနေရမှာ တဲ့ လဲ ၊ တကယ်ပြောနေတာ

နော်။ ရှင်လိုက်ချင်ရင်လိုက် မလိုက်ချင်ရင်နေ။ ကျွန်မကတော့ ပြန်မှာပဲ။

“ရှင့် ဝါသနာတစ်ခုကြောင့် ကျွန်မကလေးတွေ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေတာမျိုး ကျွန်မ မကြည့်ရက်ဘူး”

“ဒီမှာ မက်တီ ငါဟာ အိမ်ထောင်ဦးစီး၊ ငါသဘောမတူရင် ကလေးတွေကို မင်းခေါ်သွားလို့ မရဘူး။ အဲဒါ မင်းမြဲမြဲမှတ်ထား”

ဂေါ်ဂင်က စိတ်တိုလာသည် ။

“ဥပဒေအရတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်သားသမီးတွေအပေါ် ရှင် မရက်စက်နိုင်ပါဘူး။ ဘာလဲ ရှင့်ဝါသနာကလေးတစ်ခု ဆန္ဒပြည့်ဖို့ အတွက် အိမ်ထောင်စုတစ်စု ပြိုကွဲသွားတာကို ရှင်ကြည့်ရက်သလား”

ညစ်ပတ်နေသော နှင်းပွင့်လေးများကို ဂေါ်ဂင်ငေးကြည့်သည် ။ မက်တီပြောသည့် စကား သွေးထွက်အောင် မှန်သည် ။ သူ့အိမ်ထောင်စု ပြိုကွဲသွားသည် ကို သူမကြည့်ရက်။ ယောက္ခမအိမ်တွင် ကပ်နေရဖို့ ဆိုသည် မှာ လည်း အောက်ကျနောက်ကျ နိုင်လွန်းသည် ။ သို့ရာတွင် ယခု လောလောဆယ်တော့ တခြားနည်းလမ်း မရှိ။ သည် လမ်းကို မလိုက်ချင်လျှင် ရွှေဆိုင်တန်းကို ခေါင်းငုံ့၍ ပြန်ဝင်ရမည်။ သည် လမ်း နှစ်လမ်း အပြင် တခြား ရွေးစရာမရှိ။

“မင်းပြောတာ မှန်တယ် မက်တီ ။ မင်းသဘောပဲ။ ပြောင်းမယ်ဆိုရင် လည်း လိုက်ရမှာ ပဲ”

ဂေါ်ဂင် လက်လျှော့လိုက်ရသည် ။

